

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΒΕΡΓΙΝΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1964

Συνεχίσθη και κατά το 1964 η ανασκαφή εις τὸ ἀνάκτορον Βεργίνας ὑπὸ τὴν ἄμεσον καὶ συνεχή ἐποπτείαν τῆς δ. Δ. Χατζῆ, βοηθοῦ τῆς Β' ἔδρας Ἀρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Αἱ ἐργασίαι περιορίσθησαν εἰς τὴν Ν. πλευρὰν τοῦ ἀνακτόρου, κατὰ μῆκος τοῦ Ν. τοίχου καὶ ἕως 7 μ. νοτίως αὐτοῦ, ἐντὸς τοῦ ἀπαλλοτριωθέντος ἀγροῦ τοῦ Γ. Κωτσοπούλου.

Ἡ ανασκαφή ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διακοπῆ πέρυσι, δηλαδὴ 6 μ. δυτικῶς τῆς προεκτάσεως τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου, καὶ ἐπεξετάθη μέχρι καὶ τοῦ δωματίου F. Σκοπὸς τῆς ἐφετεινῆς ανασκαφῆς ἦτο ἡ ἀποκάλυψις τοῦ νοτίου ἐξωτερικοῦ τοίχου, ἐν τμήμα τοῦ ὁποίου, μήκους 5.60 μ., εἶχεν ἀποκαλυφθῆ κατὰ τὸ 1963, καὶ ἡ ἔρευνα εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ ανασκαφή ἐγένετο κατὰ στρώματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ἐπίχωσις ἦτο μεγάλη, φθάνουσα τὰ 3 μ., ἐγένετο κυρίως ἀποχωμάτωσις, ὥστε ἐπετεύχθη ἡ ἀποκάλυψις ἑνὸς μόνον τμήματος τοῦ νοτίου ἐξωτερικοῦ τοίχου μέχρι τοῦ δωματίου Β καὶ ἑνὸς ἄλλου μικροῦ τμήματος εἰς τὴν τομὴν Β, δηλαδὴ νοτίως τοῦ χώρου C (δυτικώτερον ἢ ανασκαφῆ δὲν ἐπεξετάθη εἰς βάθος μεγαλύτερον τοῦ 1.70 μ., ἂν καὶ ἡ ἐπίχωσις ἐκεῖ ἦτο μικροτέρα). Εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁ τοίχος ὑπάρχει καὶ εἰς

τὸ μεταξὺ διάστημα καὶ πιθανὸν ὅτι προχωρεῖ καὶ δυτικῶς. Ἡ κατασκευὴ του εἶναι ἐκ πωρίνων δόμων οὐχὶ κανονικῶν, τὰ δὲ ὄστρακα τὰ ἀνευρεθέντα ἄνωθεν καὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἑλληνιστικά.

Εἰς ὅλην τὴν ανασκαφείσαν ἔκτασιν παρατηρήθη ὅτι τὸ ἔδαφος ἐδέχθη πίεσιν ἀπὸ Ν. πρὸς Β. Τοῦτο συνάγεται τόσον ἐκ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ νοτίου ἐξωτερικοῦ τοίχου εἰς τὸ σημεῖον νοτίως τοῦ δωματίου C, ὅσον καὶ ἐκ τῆς παρατηρηθείσης ἐξωθι τοῦ τοίχου τούτου ταραχῆς τοῦ φυσικοῦ πηλώδους χόματος (« μούσγας » κατὰ τοὺς ἐγχωρίους). Τὰ εὐρήματα εἰς τὸ δυτικὸν τμήμα τῆς ανασκαφῆς, νοτίως τῶν δωματίων D, E, F, ἦσαν ἐλάχιστα, ἐνῶ ὁ ὑπόλοιπος ανασκαπτόμενος χώρος ἦτο σχετικῶς πλούσιος εἰς ὄστρακα, τὰ πλείστα ἑλληνιστικά ἐξ οἰκιακῶν σκευῶν. Ἀνευρέθησαν ὡσαύτως εἰς τὴν αὐτὴν ἔκτασιν κέραμοι, τεμάχια πηλίνης σίμης γραπτῆς καὶ νομίματα ἑλληνιστικά καὶ ρωμαϊκά, ἐκ τῶν ὁποίων ἀξιοσημεῖωτα εἶναι: 1) χαλκοῦν Ἐδέσεως τοῦ Ἰουλίου Φιλίππου τοῦ Ἄραβος, εὑρεθὲν εἰς βάθος 0,45 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, Ν. τοῦ δωματίου V, 2) χαλκοῦν Περσέως, εὑρεθὲν εἰς βάθος 1.70 μ. νοτίως τοῦ δωματίου V καὶ 3) ἀργυροῦν ἀθηναϊκόν, εὑρεθὲν νοτίως τοῦ δωματίου C εἰς βάθος 2.80 μ. Ὅλα τὰ εὐρήματα εὑρίσκοντο ἐντὸς τοῦ μαλακοῦ χόματος μεταξὺ τῆς « μούσγας » καὶ τοῦ νοτίου τοίχου τοῦ ἀνακτόρου.

Μ. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ

*